

Anna próféta asszony nagyon nagy kort ért meg, többszörösen tovább élt, mint a kortársainak túlnyomó többsége. Ezt a kort jó szellemi és testi egészségben érte meg, hiszen minden nap a templomban szolgált. Már nekem is a B oldal forog (a fiatalok kérdezzenek meg egy boomert, hogy ez mit jelent), s néha elgondolkozom, vajon fiatalabb éveimben eleget tettem-e azért, hogy idősebben jól tudjak szolgálni? S most keresem-e a lehetőséget a szolgálatra? Fontos, hogy mindenki fontosnak érezze azt a szolgálatot, amit el tud és akar látni. Hány olyan idősebb ember van, aki nem tudja, miért, minek él, és ezt mondja is. Az imádságot és a böjtöt tudom-e szolgálatnak tekinteni, vagy csak a fizikai aktivitást látom olyan tevékenységnek, mely másoknak segítség? Gondolok-e már most arra, hogy nagy valószínűséggel egyszer majd én is mások segítségére szorulok? Hogyan gondolkodom a nálam idősebbekről?

Anna asszony dicsérte az Urat, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Izrael megváltását. Szoktam dicsérni az Urat? Szoktam róla beszélni másoknak? Kiknek? Én mit várok? Én, személy szerint várom a megváltást? Vagy már én is belefásultam a dolgokba? Honnan ismerem fel, hogy ki várja a megváltást? Hány emberrel van tényleges kapcsolatom, hány embert ismerek annyira, hogy tudjam róla hogy várja-e a megváltást?

Szabó Jolán, Budapest

Rembrandt van Rijn: Hanna és Simeon a templomban (1628)